

Věra Síbrová (Filipiová)

Věra Síbrová se narodila v Chuchelně u Semil dne 28. května 1927. Je jí tedy 98 let. Její manžel zemřel v roce 1989. V dětství žila s maminkou, protože otec odešel. Když maminka chodila do práce, byla Věra u své tety. Chodila do školy v Chuchelně u Semil a má pouze základní vzdělání. Na školu má velmi pozitivní vzpomínky, podle jejích slov „učitelé i spolužáci byli moc hodní“.

Když jí bylo 11 let, Němci zabrali pohraničí a ona přihlížela přesunu českých obyvatel více do vnitrozemí. I do oblasti Semil. Ve 14 letech dokončila školu, rok byla doma a potom šla pracovat do firmy Bratří Pulcových, kde vyráběla tenisové rakety. Tuto firmu v roce 1942 převzali Němci a začali tam vyrábět kortouče pro frontu, které ale ženy nesměly dělat, takže je poslali pracovat do továrny Zittwerke. Musela pracovat 12 hodin denně, od 6 do 6, s tím, že měli pouze 30 minut na oběd. Pracovala také v sobotu od 6 do 12 hodin. V tajném oddělení, kde se dle domněnek zaměstnanců vyráběly rakety, které měly doletět až do Londýna, přidělávala k zařízení kovové destičky. Šetřením po válce se zjistilo, že vyráběli součástky leteckých motorů pro německé letectvo. Pracoval s nimi také raněný voják, kterému říkali Tony, a ten jim říkával: „S tímhle to Hitler nevyhraje.“

Po atentátu na Heydricha nastala doba velkého strachu a lidé se báli před ostatními cokoli říct. Musela načerno poslouchat rádio, aby se něco dozvěděla informace. Za války se přestěhovala do Bořkova, protože otec nechtěl, aby bydleli s maminkou u její babičky. Před koncem války se jednoho dne na dvorku továrny ozývaly výstřely. Vyběhli ven a vedoucí pracovník továrny běhal po dvoře s pistolí, střílel do vzduchu a křičel: „Je konec války!“ Byla to prý velká úleva, když válka skončila, a první tři roky se lidé radovali, že je konec.

Věra se poté přestěhovala do Rudníku. V té době se toto místo jmenovalo Heřmanovy Sejfy a tak se nazývalo až do roku 1952. Když řešili bydlení, její maminka zde zamluvila prázdný byt na zámku v Rudníku. Po válce, když se z toho lidé vzpamatovali, si začala znovu užívat života. Chodila na zábavy se svými přáteli do kulturního domu v Rudníku a také do sokolovny, která je dnes už zbouraná a na jejím místě je pouze upravený prostor u obecního úřadu.

Po válce nastoupila do textilní firmy Texlen v Rudníku, kde dělala rozpočtářku a podílela se na růstu firmy. V dnešní době z této firmy v Rudníku zůstala jen jedna budova, která v ní dodnes vyvolává vzpomínky.

Paní Síbrová za svůj život zažila všechny české i československé prezidenty, zažila dobu první republiky, Protektorát Čechy a Morava pod vládou Němců, komunistický režim, vliv Sovětského svazu i život po revoluci. Každé toto období v ní zanechalo dobré vzpomínky i ty, o kterých se mluví mnohem hůře. Za svůj život vychovala dvě děti a dnes žije v domově pro seniory v Rudníku poblíž obecního úřadu a nedaleko míst, která ji provázela velkou částí jejího života.